

Je středa 15. března, posloucháte speciál studia N, tady je Filip Tytlvach.

Dnes se žárkou homfrey o tom, proč jsou ženy tak naštvané?

Na konce minulého roku vydala 24 SI podložených daty o postavení žen v České společnosti.

Kněha dostala jménu, proč jsme tak naštvané a v domácích médiích rozvířela jinak mrtvou debatu o feminizmu.

Jaká je to být ženou v současném Česku?

O tom teď budu mluvit zprávníčkou, odborářkou a autorkou zvukovat.

Ahoj.

Jaký to je být tváří lokálního feminizmu?

Zajímavý a jsem ráda, že se mi to stalo až v uvozovkách pokročilem věku s učitými životními zkušenostmi a z nějakým backgroundem.

Není toto těž jako úplně jednoduchý, setkávám se s celou řadou negativních reakcí.

Zároveň, jak ve veřejném prostoru, tak na internetu nejsem první den, na spoustu věcí jsem byla připravená a hlavně bych řekla,

že jsem si to v uvozovkách zejména v té knížce odmakala.

Jako já předpokládám, že to musí být dost náročný, protože feminizmus je něco, co je tady dost často považované za prostý slovo.

Jak náročný je projít tou zkušeností, aby to člověka tolik nebolalo?

Co všechno si musíš prožít, aby se mohla být hrdou tváří českého feminizmu?

Je dobře mi nějaké životní zkušenosti, to je učitě jako základ.

Ale jaký? Jako ti v tom pomůže?

Pomůže ti setkání se s těmi nerovnostmi na svojí vlastní kůži.

Jako ve chvíli, kdy jsem já neměla třeba zkušenosti s pracovního světa nebo s tím je náročný materství,

tak by jsem je těžko nějaký způsob argumentovalo nebo obheovalo to, o čem píšu, kde bych to měla třeba večtený jenom s těch výzkumu.

Dále je dost podstatný, že ta naše feministická komunita u nás je poměrně rozrostla.

Na jednu stranu je nás jako relativně málo, vesmě se známe, čest se si tykáme, už jsme spolu všichni něco napseli, natočili, zažili.

Ale čím dál nás jako víc a víc a ve chvíli, kdy se s důvodu,

že se zrovna děje něco aktuálního spojně s jednou konkrétní osobou,

v tuhle chvíli je to třeba ta knížka, ta konkrétní osoba někam jako dostané,

tak je dobrý vědět, že má ty ruce a ramena, který vlastně podpíraj.

Takže máš kolo se ve nějaký safe space, je to něco, co ti pomáhá v tom být sama sebou?

Určitě, nepochybně. Historické to byla třeba poměrně známa Facebooková skupina

Everyday Patriarchy Bullshit, kde jsme si nejenom zanádaovali na to, co na v tom dejním životě trápí, ale zároveň jsme na fak jako začali budovat nějakou širší feministickou komunitu.

Potom v tom profesním světě tím, že v tom tématu džendrové rovnosti se pohybu docela dlouhou dobu i nejen publicistické, ale třeba výzkumně nebo nějakým způsobem.

Expertně tak zároveň vím, s kým třeba spolupracovat, na kou se obrátit.

No a v neposlední řadě, co mě třeba jako by pomohlo nejvíc,

bylo to, že jsem si nedělala iluze o tom, jak jsou reakcená vzhledžen,

které se pustí do nějakých kontroverzí ve veřejném prostoru.

Takže jsem byla i připravená na to, že mě lidi nebudou hodnotit podle toho, co říkám neopíšu,

ale podle toho, jak vypadám. A ve chvíli, kdy už jsem věděla, co čekat, tak to bolilo jako výrazně míň. Proč co to děje?

To je dobrá otázka.

Těch důvodů je asi jako celá řada.

Máme nějakým způsobem stereotypně zažitou,

jako představu o tom, jak by ženy měly vypadat a o co by měly usilovat,

mimo jiné o to, že budu oblíbene a populární a že budu jako fyzicky atraktivní.

A celá řada lidí skrátka funguje na nějakou jako první signální,

že ve chvíli, kdy vidí ženu, která prostě tady jako tomu nedostačuje

a zjevně se na nějakou nesnaží úplně tady tu hledistou úlohu nějaký zbusom naplnit,

tak je to taková jako nižerk reakce, že prostě se jí pokusíš jako vrátit na to,

jako její místo podle tvého názoru.

Je to určitý obraný mechanismus, který je prostě doznačnou,

doznačným rekopi takový jednoduchý, skoro bych si trofla řízilaš jako pudový,

není to něco, i třeba, co já bych třeba zazlívala tím konkrétním lidem,

já mě to teda jako rálně přídyspíš takový legrační,

ale je to jako něco, co je své podstat, jako by nepříjemné,

má to i zaučel někoho zastrašit, opravdu jako regulovat to,

dělalé třeba společenské vystupování

a v tomto ohledu je potřeba se mít přítím trošku na pozoru,

nebagatelitizovat to, nedělat to, že se jako to neděje,

tvrdit, že vlastně jako nic nejde, že to bezem síme řešit,

ale být na to připravené.

A jak na to ráguješ?

Jak kdy?

Tyto má smysl se s tím nějak potíkat, nebo má smysl dávat

takovým lidem prostor, hlás, zvyšovat jejich dosach tím,

že na ně ráguješ?

Já vždycky dělám jenom to, na co se cítím

a to bych doporučilo i ostatním,

já neříkám, že má být jako povinnost v ostatních na něco nějak rágovat.

Já z toho mám jako většinou legraci a odpovídám třeba často s arkazmem v tipem,

jako na sítích, třeba gyfem.

A ono to je dost často ty hejtr, jako vyvede i zrovnováhy,

protože prostě třeba takové reakci nečekají,

půjd si netuší, že si jich vůbec jako toho někdo všimné,

nebo očekávají to, že prostě bude to budu ignorovat,

nebo že se budu nějakého bránit, obhajovat, vysvětlit,

což je přesně to, co už jako nedělám, na to už opravdu jako fakt nemám náladu.

A když si ve chvíli, když si z nich jako udělám legraci,

to je takové jako nečekana reakce.

A to je třeba jako můj zvládací mechanismus,

který, ale tak jako žádný jiný zvládací mechanismus

nemůže úplně asi fungovat pro každého.

To by se tak trochu očekává a nevím,
jestli to očekáváš i sama od sebe,
jako že býstronk nedávat na jevo to slabost.
A já vlastně se učím dávat na jevo slabost,
tak když jsem mluvila o tom, že někdy to bolí víc,
někdy to bolí méně,
tak asi máme podobnou zkušenost
ve smyslu toho, že mám taky nějaký,
jako proč jsem nějaký životní situace,
který mě naučili se nějak obrnit
proti různým věcem.
Asi je to moje práce novinářena,
kdy jsem byl samozřejmě zvyklí na nějaký hejty.
A o té doby, co jsem veřejně vyautovaný,
tak se samozřejmě spouští kritiky,
netíká mojí práce, ale týká se mojí vlastní identity.
A jsou dny, kdy se cítím sebe vydo mě,
kdy se cítím dobře, kdy dokážu tyhle věci ignorovat,
nebo se proti nim postavit a neděláme to žádný problém.
Ale jsou dny, kdy mě to sem ele.
Co děláš v ty dny, kdy tě to sem ele?
Odpochinu si.
Odpochinu si zároveň, a není to jako žádným tajemství,
mě chodím jako své stresy,
rozpouštět na terapii, což je mnohem lepší,
než to, co jsem dělala dříve,
to znamená, že jsem mi rozpouštěl v práci.
Já jsem na terapii začala chodit primání kvůli svému vorkoholizmu,
a nakonec jsme si vybudovali takový vztah,
ve kterém já můžu jako spíše reflektovat svoje nějaké myšlenkové pochody
a připravit se třeba na možná jako stresové situace,
což je něco, k čemu to profesionální pomoci taky může sloužit.
Ale i někdy jako je toho i na mě moc,
a potom jako si zkrátka z těch 15 míčků,
který má jako každý den žonglujo, tak nějak vodložím
a žonglujenom s těmi ostatními, než mám zase jako náladu
prostě doplně ten počet.
Já teda musím říct, že jsem to v životě začala opravdu
jako dost o řadě věci píšu v té kníčce,
nebo jsem o někdy mluvila, o některých věcích ani ne,
protože jsou to třeba věci, které se dotíkejí i jiných lidí
a nepřísluší třeba mě úplně,
abych jako by jeventilovala jako veřejně,
ale už předocad lávnou dobou jsem si z toho odneslám po naučení,

že vlastně mě jako opravdu hned tak něco nezdola,
než bych se nějak cíleně budovala auru, jak já tom říkám,
od celové super ženy, ale zároveň jako mám životem
vzkoušenou v dost vysokou míru odolnosti a беру to jako nějakou
svou kompetenci a i tím pádem nějakou povinnost
ať už o táskách feministických nebo třeba v mojí práci
fungovat tak, jak mi to dovolí i na nějakou jako obranu
nebo reprezentaci těch, kteří třeba jako tak odolní nejsou.
Dovolíš si jako stratit úplně emoce, plakat.
Rozumíš, u feministky se očekává,
že je to ta žena bez emoci, lesba většinou samozřejmě,
která nenávidí muže, to je takový ten veřejnej obraz.
Takže by mě zajímou, že se třeba někdy nechceš
jako vyhnout emocím, aby si nebyla považovaná
za to jako historickou ženskou, jak to běžně bývá.
Protože já si občas připadám, že se snažím vyhnout emocím právě proto,
že u geju vlítá ve vzduchu ten stereotyp toho, že jsou ženští
a já se snažím nenaplnit stereotyp, to znamená,
že mám v sobě nějakou internalizovanou homofobii, kterou naplňu
a bych nějakým způsobem nepodpořel nějaký předsudek.
Je tohle něco, co ti ovlivňuje?
Vědo mě asi ne.
Co jsem se naučila za moje jako dlouhodobé pracovní zkušenosti,
je vlastně jedna věc a to je vyjednávání.
Já jsem už i v dřívějším zaměstnání se učestila často jako jednání,
někdy poměrně náročných, ve kterých se nehraje jako vždycky fair.
Naučila jsem se, jak se v takový situaci chovat, naučila jsem se nějakou poukrfejs,
nedávat na jevo třeba jako sklamaní nebo netrpělivost z toho,
že se nikom neposunujeme, nebo i vstek naštvaní nebo nějakou jítost.
Ne, protože bych měl pocit, že musím schovávat slabost,
ale protože mi to v tom adrenalinovém rozpožloutení uprostřed
nějaké aktivity nepříde dobrý nástroj.
Ale samozřejmě v občasem utrápená, v občasem jítostivá, vstekla.
Zase to není něco, něco s čím bych se v životě nesetkala,
ale asi mi taková pravidelná psychiohygie na dostyko záleží na tom,
abych se nedostávalo do nějakých úplnejich meltdownů.
Říkám si, ty máš therapy, já chodím takých terapoutových,
nejdou to spíš tě lidi, kteří jsou frustrovaní a píšu nam tě hejty,
kteří by právě potřebovali terapouta?
Nedokážu si představit, jak by hodnotila,
jestli ho někdo potřebuje, nebo nepotřebuje, to mi opravdu nepřísluší.
Ale moja zkušenost ve chvíli, kdy se jako diskutoje,
si jako náhodou to, teď není taková módní vlna,
jestli jako lidi nechodí na terapie zbytečně,

ani tak jako neznám nikoho, kdo by chodil na terapie zbytečně,
jako spíš někoho, kdo by měl chodit a nechodí.

Je si to platí plošně na lidi, co jsou frustrovaní z vývoje,
společnosti a z toho, že si ženy dovolují hovořit o věcech,
to jako se na říct nemůžu, ale obecně si myslím,
že prostě zkrátka jako profesionální pomoc,
jako solčást cbp, by se měla stát nějakým jako standardem,
měla by být jako dostupnější a měla by být destigmatizovaná.
Amen.

V jaký životní chvíli se s nejzřetelněj uvědomila,
že si diskriminovaná jako žena?

Učitě to bylo něco s pracovních poskušeností dřívějších,
což třeba jako spětně to, že když si uvědomila,
že třeba druhé těhotenství mi v podstatě zboursal moje představy
o původním karierím směřování, které jsem jako měla,
že jsem se jako velmi rychle uvědomila, že je jedno dítě skračí pauzou,
se jako ustá dál, ale to druhý, že vlastně už znamená opravdu,
že mi jako ujede vlak, tak v týdobě jsem to tenkrát neslako dost úkorně
a spětně, ale zase si třeba jako uvědomujou,
že mě to nasměrovalo na úplninou dráhu,
která je z našního pohledu jako mnohem lepší a zajímavější.

Nicméně, x-krat předtím jsem se setkala už s tím,
že se očekávalo, že na tomaterskou nějakým,
když jsem pudu, zřívnému pozdějiš, byla jsem hodnocena
jako podle svého vzhledu, kdy jsem nějaké mainstreamové představy,
o fyzické atraktivitě, neartplňovala se jako nikdy.

Očekávalo se, že budu jako někoho pečovat,
velké překvapení zavládlo ve chvíli, kdy se naše
komandželské uspořádání vyvinulo do toho,
že já budu ten jako by primární, nechci řížit, vytel rodiny,
ale ten člověk, kdo má nějakutě jako výraznější profesní karjéru,
a manžel bude zase ten, kdo třeba nějakým způsobem bude
víc zajišťovat akvíte nějakéko supporta, background,
versity tyrola, jako v tomto ohledu nejsou nás jako plně tradiční.
Takže spíš, než bych jako dospila knázoru,
že jsem se stala obětně nějakéko zásadní diskriminace,
což jel spíš jako štěstí, než by jako neexistovala,
tak jsem spíš jako vnímala celo životně nějakou jako náročnější úlohu
při prolamování třeba právě těch stereotypních očekování.

Ty se jako jeden z důvodů k naštvání pro rádiovej v uvedlá,
cituju, zbytečné překášky, které se vyskytují jenom kvůli
stereotypnímu uvažování lidí, a které nemají žádné praktického podstatnění.
To mě dovede přivést k zuřivosti.

Co je to za zbytečné překášky, kterým ženy v Českučelí?

Jsou nejruznějšího charakteru.

Zasem můžeme zůstat u toho, čemu já si vynojak v knížce,
tak řekněme odborně, což je třeba ten oblast vzdělávání a práce.

Jako očekáváme, že v uvozovkách něco se hodí pro holky, něco se nehodí pro holky,
když chci dívky jít studovat nějakou v uvozovkách typicky,
nebo tak jako tradičně klučičí školu nebo nějaký obor,
nebo se pak něco chtějí profesně uplatnit,
tak to mají skratka složitější, protože se očekává, že neuspějou,
nebo se o to aktivně odrazovány, nebo je dokonce jít ten zaměstnavatel,
ať už či více čiméně jako explicitně z toho důvodu nepřijme,
nebo posuzuje přísní zároveň.

Zas tak jako není tajemstvím, že když se žena dostane do mužského kolektivu,
tak si musí nějakým způsobem vybojovávat tu pozici,
což by jako jinak srovnatelný mužský,
jako nový kolega, třeba jako nemusel, skratka se k ní přistupuje jinak.

A může mít slabší hlas?

Může mít slabší hlas?

Může mít slabší hlas, máme na to výskumy o tom,
jak seže nám třeba skáče do řeči,
nebo jak po nich jejich kolegové opakují ich myšlenky,
kdyby oni se mi jako neřekli.

A pak se zanět leská.

A pak se zanět leská, to jako je něco, co není jako jenom nějaké
jako feministická adekta, to se skuteči děje?

Ne, to se pravdu děje, protože já když jsem si uvidomoval
svoje vlastní mužská privilegia,
tak jsem si začal uvidomovat, že se to děje.

Když aktivně začneš přemýšlet nad tím,
že teby lidi vnímají jinak než někoho jiného,
a je to samozřejmě náročný zrevidovat svoje privilegia,
protože ti můžeš o ně tak zvaně přijít,
tak zjistíš, že ty nerovní podmínky
i v tomhle vlastně jako s symbolickým smyslu se děou.

Zároveň si už jen posuzuje víc ten vzhlát,
ať už jako dostateční a traktivní,
nebo než se naopak nejsou příliš a traktivní,
že to můžeme zmínit třeba zkušenosti

Linde Bartoshové z poslední doby,

bez ohlenu na to,

jestli to souvisí s tím,

v jakém obrupu se být, nebo co dělá.

Jako u političky nám může být jednokolik váží kilo,
nebo jak vypadá kolik jelet, možná ještě den věk,
mohlo hrát, co ohledem na třeba životní zkušenosti,

nějakou jako roli, ale nebudeme posuzovat,
kde si vypadá staře nebo pladě,
protože prostě s její politickou kompetenci
to nemá jako vůbec žádnou souvislost,
což se můžu, neříkám, že jako nikdy nestává,
ale ve výrazně nejmenší míře
a s méně, jakoby z limitujícími dupady.
Co bych ještě jako ráda zmínila,
v technické v tom píšu,
tak to jsou takové jako fyzické bariery,
ty bariery opravdu toho,
z toho jako realného světa,
se kterými se právě člověk setká nejpostě,
když začne po městě tlačit ten kočárek.
Pokud, já jsem třeba měl zkušenost,
co operací menisku a nějakou dobu
jsem se pohybovala městem obedlých,
takže by se vyníla trošku jako předtím kočárekem,
ale pokud se ti dotvích, já nevím, plus-minus 30 let,
nic takového jako nestané,
a teprve v těch 30 s tím kočárekem,
což bývají teda častě ženy,
když nezistíš, že vlastně ve chvíli,
kdy nemáš jenom dvě zdravé nohy,
tak je všechno všechno složitější,
náročnější na čas, na fyzickou,
jako i pomoc v ostatních,
tak tě to jako nějakým zůsem ovlivní,
asi tě to jako i naštevé,
a trošku jako i vyčerpa.
A to ještě ty máš tu viděnu,
že jednoho dne, to ti tě jako vstané,
bude chodit po svých,
když to pokud sež třeba na vozíku,
s problémem nebo pokud tě dostihnajíš
třeba starší věk,
tak to už jsou jako věci,
které tě potom budou vyčerpávat na furt.
Takže třeba něco,
co mě jako přivádí k zůřivosti,
je skrátka neprátelský veřejný prostor.
Musel by muži častěji tlačit kočárek,
to znamená starace o svoje děti,
aby se město stalo přístupnějším?

Teoreticky by to takhle mohlo fungovat,
nebo obecně čím vícem můžu by
zdílelo třeba typačující zkušenosti,
které mají žene tím,
jako citlivější mnoho oblasti, které mohli být.
Zároveň taky nenínucné,
aby o podobě veřejnou prostoru rozhodovat
jenom muži,
mohlo by o tom rozhodovat více žen,
které tu zkušenosti mají.
A za mě ideálně kombinace obojího,
aby město bylo přátelské pro všechny,
tak by se na jeho příprave měli
tak jako všichni podílat.
Uvidomují si ženy,
že čelí těmhle často
velmi velmi zbytečným překáškám.
Je to něco, co v obecné mě řídku
mají ženy zvědomělá,
nebo se na učili v tom prostě chodit
a berou to jako standard,
jako status quo,
jako něco, co si třeba úplně nevidomují.
Moje zkušenost z té knížky
je taková čtenářské oglas
byly hodně ve smyslu.
Konečně to někdo pojmenoval.
Mluvíte mi z duše.
A jako přesně na tohle,
co se mi myslela,
tady s tím holním s tím se setkávala,
s tím se setkávala moje mamiňka,
ale nevidomovali jsme si,
že prostě se to děje jako i ostatním,
nebo že to může mít i nějaký jako názef,
nebo že to třeba jako někdo skoumal.
Myslím si, že ta míra
u nás doznízká.
A jsem teda úprině řečenáš
jako překvapená, jak nízká.
A zároveň samozřejmě existuje
celá řada žen, které se
zničím takovým podobným budě
vůbec nesetkali nebo to tak

vytěsnili, že ani třeba,
když bych jim to doložila
ještě jako trojnásobným počtném výskumu,
tak mi nebudu vyhrňt,
že se to jako skutečně děje.
Brže jim prostě v uvozovkách
si nikdy nic takového nestalo.
Když jeny typu se náto roka kovářová,
které aktivně mají potřebu
házet do té rovnosti vydle?
Se nechce jako generalizovat,
řízi, že jsou všechny takový,
nebo jako, že prostě zatím nějaký
jednotný motiv.
Ale musíme se jako uvědomit,
že patriarchální nastavení
společnosti neznáme náži
z něj všichni muži podprofitují,
a všechny ženy jsou
jako jeho znevýhodněnými obydlími.
Ono znevýhodněné do značné míry i muže
v různých ohladech, ale jiným způsobem
než jeny, a zároveň je tam,
kde jim dává privilegii,
a taky nečerpají všechny stejně.
A zároveň teda některé ženy
jako jsou řekněme méně znevýhodněné,
než ty jiné.
A jednou z takových strategií
už po mě nejako dobře popsaných
může být
vlastně postavit se do úlohy
toho, komu mi říkáme,
straškyně patriarchátu.
Můžským pravidlům a bránit je aktivně.
Přesně tak, nejenom si jim přit,
ale právě jako aktivně
vlastně napomáhat.
Když se jako postavíš do pozice,
taková, že napostaví do pozice
poslední normální ženské na zemi,
taky jako celá řada
můžu v jejím okolí
celkem pochválí,

popláca po zádech,
možná i teda pustějí do nějaké funkcie
nebo v hozovkách ke společnému stolu.
Ale jako za cenu toho,
že prostě tak trošku
jako plivé na ty ostatní ženy.
A může tím oslovit i další ženy?
Na může, nepochybně.
Zejména pokud se dostane do pozice moce,
kde třeba jako rozhoduje
o využití veřejných prostředků
nebo o nějakých politických strategiích.
A pro co k tomu další ženy připojí?
Možná by bylo dobrá se zeptat
i některý z nich.
To zase jako nechci tady jako ze sebe
dělat nějakou znalkyni motivací všech,
všech, třeba řekneme,
konzervatíč budou eufemistická,
konzervativně uvažující žen.
Ale může to třeba odrážet u jejich
jako zkušenost, může to být pro ně tak
nějaká konformní strategie.
A věřím tomu, že celá řada,
že neko skutečně věří třeba
tomu, že to společenské nastavení
tak jak existuje,
že jako by v uvozovkách to nejlepší.
A že vlastně jako dělat žádné vlny
není jako potřeba,
protože by bylo fajn,
abys všichni měli ty konzervativní škatulky
a plnili si ty životní rolé
a takhle, že to vlastně jako má být
v pořádku a určitě nepochybně
celá řada a žen neko uvažuje takto.
Já se ti teď zeptám jako právničky.
Stát garantuje rovnost po hlaví,
garantuje stejné příležitosti,
ale v ráli tě je to jinak,
sama to popisuješ, tak to je asi
rozdrádný, ne?
Takový častý argument, se kterým se setkávám,
že když vlastně máme jako zákaz diskriminace

nebo rovnost jako zakotvenou zákoně.
Tak se nedělá.
Takže vlastně už není jako potřádní zřešit,
což jako vraždy jsou zákony taky zakázane
a pořád se vraždí,
že to nevím proč by to u něčeho
majně závažného mělo jako fungovat jinak.
Já jsem ono napsala vlastně několik článků,
článků do odborných časopisů.
Jedné věci, já že tady máme jako zákone
něco garantováno a druhá věc je,
jednak, jak se to dodržuje,
jaká je společenská schoda na tím,
že je potřeba jako to dodržovat,
už to v tom zákoně je,
a pokud se to nedodržuje,
tak jak efektivní nástroje máme k tomu vymáhání.
A to je přesně jako ta oblast,
kde dost jako se lháváme.
Soudí řízení jsou dlouhá,
finančně náročná,
s nejistým výsledkem.
To je jako jedna věc a druhá věc je,
když nakrásně jako třeba nějaký sout,
nějaký diskriminační spor vyhrájeme,
tak jako co byla ta naše první motivace.
Chtěli jsme se soutět nebo jsme chtěli
třeba pracovat na nějaké místě.
Tak ten úspěšný spor je fajn,
můžete by nějaká satisfakce,
ale není to jako strategie,
k tomu se dostate do té části pracovního trhu,
kde bychom se rádě viděli.
A takový hla je jako preventivních nástojů
nebo méně formálních a méně konfliktních,
než jsou svůdní spory,
tak na vlastně ten právní řadu
zastak moc jako nenabízí.
A co to konkrétně je?
Co by mohlo pomoci a my to neumíme?
V první řadě by bylo fajn,
aby fungovalo ještě lépe,
jako by motivace a teď já zůstanu
v oblasti toho pracovního trhu,

ale netýká se jenom toho pracovního trhu,
aby třeba jako zaměstnavatel toho opravdu
k zajištění těch rovných příležitostí
aktivně přistupovali.
Jo, teď já jako po minutu skutečnost,
že už ta zákoná povinnost je napsaná,
takže ty jako zaměstnavatel
nemáš povinnost řešit diskriminaci,
ty máš povinností předcházet.
Ve chvíli, kdy u tebe nějaké diskriminaci dojde,
tak už se vlastně ten zákon porušel,
tak to jako by po minu,
že vlastně už jako v tomhle
s tvým zájmem by mělo by tomu předcházet,
ale bylo by fajn,
aby třeba tady bylo pravdě
jako víc motivátoru k tomu,
aby si zaměstnavatel a uvědomili,
proč je třeba tahlenc
ta otázka jako důležitá, takže mít nějaký interní pravidla,
podle kterých fungovat, ptáče těch ženech
se cítí v té práci.
Přesně tak, ale i nějakou jako veřejnou podporu.
A to je zase jako by věc,
se kterou zápasíme hodně v otázce
gender pay gapu,
který rozdíl v odměňování,
že jak znikají jako na různé úrovni,
tak ne s každým tím důvodem
si je třeba samotný konkrétní zaměstnavatel
schopen jako poradit,
i kdyby nakrásně chtěl.
Třeba zaměstnavatele přej nedostatku školek
jako v okolí můžou jako zřídit dědskou skupinu,
a některým se to jako nevyplatí
z různých důvodů.
A potom vlastně můžou
jako usilovat o to,
aby se jim matky vraceli dří
vzmaterské a rodičovské,
nebo aby jí zdílili z otci,
ale když nemáš jako zajištěnou tupěci o děti,
tak kterou by měl zajišťovat
v tu chvíli někdo jiný,

tak vlastně jste individuální roviny
a se s tím jako nic moc neuděláš jo.
Což je zase jako něco,
kde prostě je
jenutné to uvěnovnění si,
že máme tedy jako s více společenských akterů
na různé úrovni,
a že pokud se bavíme o tématech,
které jsou v uvozovkách ženská,
jako jsou třeba nerovnosti na pracovním trhu,
takže to nejsou témata ženská,
ale tématek o celost společenská,
a tudíž by všichni též společenských akterů
na těch různých úrovních
z hle vymáhat, nebo jak vytvoříš tu pozitivní motivaci,
aby se to v té společnosti dělo.
Musí se to těm zaměstnavatelům vyplatit,
finančně, sociálně,
nebo musí úplně změnit jako narady
v paradigma ve své hlavě,
aby si uvědomili,
že prostě rovnoprávnost je to,
v čem chceme žít,
protože se vyplatí nám všem.
Řadne zaměstnavatolu si to uvědomuje,
to je jako taky dobrý, jako vědět.
A vlastně je třeba zdílení těch příkladů do dobré praxe
v rámci různých soutěží typu odpovědná firma roku může fungovat
jako inspirace pro další zlám k tomu,
že mimo jiné, jako sedím v různých porotách takových soutěží,
tak vidím rok za rokem,
že třeba okruh zaměstnavatelů,
kteří na toto téma zkouší jako něco dělat
a snaží se tu situaci zlepšit,
tak roste a roste.
Zároveň, ale je to zase jako něco,
kde já třeba, a to může být i tím profesním zaměřením,
kde já vidím jako velkou úlohu státu
respektive politické reprezentace
a tady bychom měli víc jako individuální volyči a volyčky
při rozhodování třeba o tom, koho budeme volyt nebo podporovat,
bychom měli tímto tímto tématů vlastně
jako přikládat větší důležitost.
Teď se mnou na to běže,

že máš spoustu roli,
já zdiptal jako feministky, ženy,
jako právničky, teď se tím jako rodiče,
jako matky, protože já nejsem rodič, ale zajímám mě,
jestli to chápu správně, tak vlastně všechno tohle,
o čem můvime, a k tím problémům, kterým dospíváme,
začíná už v dětví.
Začíná už u toho, že se prostě pohlčice
v růžových šatech koupí malá plastová kuchynka,
dostané penál s nápisem Princess,
chlapeček v modrých nebo v nějakých zelených teplácích,
v nějakým outfitu dostané meč
a je prostě ten bojovník, ten aktivní chlapák,
dostané malou laboratoř, aby se učil, aby objevoval ten svět,
dostané penál s nápisem Hero.
Je tohle to, kde to všechno začíná?
Je to určité část toho, je to velký faktor.
To, co dětem nabízíme jako modely už k té hře
nebo nějaké potom zajímavé činnosti,
tak má jako velký vliv na to, co jim bude v uvozovkách
připravít jako normální, co si vnitřní jako standard,
kde se budou sociálizovat, kým se tam budou setkávat a tak dál.
Zároveň, ale to není jako jediný.
Jo, jako oni vidí děti samozřejmě to,
jak máš nastavený v rodině ty modely,
jak to maj nastavený pravděče,
jak to maj nastavený třeba tvý sourozenci ve svých rodinách,
takže jako důležitý vědět, že si se nakrásně můžeš dávat
jako dětem uniseksové hračky i oblečení,
ale dokud bude doma jako jasně daný,
kdo živí a kdo neživí a kdo pečuje a kdo nepečuje,
tak prostě si takoby taky odkoukají.
A taky je důležitý vědět, že ty děti vlastně
jsou ovlivněný nejenom tou rodinou,
ale samozřejmě i školkou, školou a dalšími zařízeními toto typu.
A ideálním případě tohlen z to všechno může fungovat v nějaký symbioze
a teď neřekám, že si jako nutně musíš
úplně vyčlenit ty děti jako mimo ten mainstreamový systém,
aby si jim zajistěl, že budou vyrustat nějak z tého pohledu nestereotypizováně,
to jako asi nutný není.
Ale je dobrý nespólihat jenom na to,
že vlastně těm dětem třeba jako by,
protože podporu v těch činnosti,
že jim nakoupíš ty rozmaní hračky a dáš na ty různé kroušky,

protože skrátka je toho mnohem víc.
A tak jim dáš na výběr, co chtějí oni sami?
Tak, tak to je ešte jako druhá věc.
Jo, jako není pochyp o tom, že některé děti mají prostě větší zájmočení
a některé chtějí jako víc být fyzicky aktivní
a některý baví prostě nějakéko vytvarný umělecky činnosti
a můžu to být jako holkě nebo kluci a můžu mít jako s tého pohledu
nějakého třeba stereotypní preference nebo opak jako alternativní
a vlastně podle mě není ani dobrý,
jako ty děti nutit do nějakého vůbec obrazu.
Jo, toho, co je u nás jako populární,
že se jako by posilou ty děvčata tím,
že se jako dávají do těch uvozovkách klučičích prostředí
a u kluků se třeba zase ten opak jako neděje.
Ale je spíš, že jako tě dětem vysvětlí,
že ty věci jako nemusí mít jako růžový a modrý určení
a že by se jako mohli vybrat opravdu to,
co jako bude těšit a bavit bez ohledu na to,
jestli by jako jim někdo chtěl naznačovat,
že je to spíš pro kluky nebo spíš pro holky.
A zároveň si kluk může vybrat modrho pročné,
zase až bude nikdo nadávat na základě tohoto podkástu.
Ale říkám si, že jasně, tak jsou to rodiček,
který vychovává, je to společnost, která vychovává,
je to vzdělávací systém, který vychovává mladou generaci.
Ale zapať páť bůh i vychovávají i sociální síť Netflix.
Nímáš to pozitivně?
Já vlastně na tohle jsem nemám úplně ještě jako názor,
protože což je taky něco, co se úplně neříká.
Řeknu říknu, že ta něco nemá názor.
Já mám jako vlastně v zkušenosti my dětmi mladši...
Můžete neříkaj.
Já mám v zkušenosti s dětmi mladši a školňověku,
což jsou jako moje děti.
A v době, kde já jsem třeba jako dospívala,
tak samozřejmě jsme se koukali na úplně jiné věci,
než se koukají současný dospívající.
A i z toho důvodu jsem třeba jako připzaní tý knížky
oslovila jako odbornice a odborníky
nebo se koukla jako do těch výzkumu a studii,
které už tady jako nějakou dobu existujou.
Abych jako nečerpě lenom s toho, co já vím nebo nevím.
A dá se jako říct, že máme větší přístup,
nebo ty dnešní jako fakt mladý maj,

třeba větší přístup k rozmanité reprezentaci
právěťra sexuální orientace, sexuality,
vzhledu, tělesnosti, identity.

Přesně tak.

Že toho jako víc vidíš.

Spráh říkal, že takový seriál sexuální výchova
je něco, co přece by mohlo fungovat
jako sexuální výchova na školách.

Nepochybně, teoreticky by asi mohlo.

Ale zase jako pak když jdou čas od času na nějakou debatu
na střední školu, tak zjišťou, že vlastně
ty stejné děti, které mají přístup tady k tomu tol,
mají i mnohem větší přístup třeba k pornu,
než jsme měli měli v jejich věku.

A k, teď já nevím, jak toho člověka nazvat,
ale prostě glidém jako je třeba andrutate.

A k tomu, co takové lidi hlásají nebo prezentují.

V toksické nás kolením hovádům.

Tak doře, tak děkuju, že se to řekl za mě.

Což jako znamená pro mě jediný,

že není potřeba mít vlastně bez dalšího,

jenom optimistickou nebo nekritickou důvěru,

k tomu, že rozmanitost toho, co se prezentuje mladé generaci
nebo jako mladá generace sama o sobě,

že nám přinesé nějaké v úvozovkách džendrové spasení.

Jakom mají toho prostě dostupnýho mnohem víc,
nech jsme měli my, je to asi jako jednodušší.

Co je znamená, že z nich budou,

jak jsem v knížce napsala růst,

asi méně úhledně sociálování jedinci, právě,
protože prostě těch vzorů třeba vidějí víc.

Ale neznámá to, že to nutně povedat

třeba jako k univerzálně vyšší toleranci,

nebo respektu, nebo po pření těch stereotypních džendrových roli.

To skrátka nemůžeme asi bez dalšího očekávat.

Teď se ti budou tady jako autorky knihy,

protože ta knížka se ménuje, protože jsme tak našťvané,

výborný titul, každá otázka každého novináře

musí směřovat i na název té knížky.

Ty si popsala, že ženy v Česku naráží na diskryminační chování,

že naráží na překážky, na nerovnosti.

A mě by zajímalo, co se děje s tím našťváním,

protože ta emoce se vždycky někam vyplaví.

Ona v něco se přemění to našťvání.

Jako kam tam vstek, a kam ty emoce potom mizí?
To je taky dobrá otázka, a mě by to samotnou zajímalo.
Když diskutu se čtenářkami té knížky,
tak oni sami jako neví, co s tím často.
Je to jeden z důvodů, proč sem do poslední kapitoli
zařadila takové jaké si desatero toho, co teď jako dělat.
Tak teď se to dřetli až sem. A co teď s tím?
A jsou tam nějaká praktická doporučení typu
najději si nezyskovku, která mluví svým hlasem
a nějakým způsobem podpor,
zapoj se třeba do lokálního dění,
uvědom si svou vodičskou kompetenci a pravomoc.
A co si myslím, že jako je důležité a že by bylo
jako žádoucí a že se teda částečně děje,
je opravdu jako formování nějakých těch komunit.
A chvíli, kdy ve srovnání třeba s dřívějšími generacemi
už není ten jako ta jediná možnost
se s tím v úhazkách nějak smířit, akceptovat
ten ženský uděl a prostě si to naštvání být
jako rozpustit nebo nějakým způsobem
tak jen jsou jsou jako ignorovat a potlačit
a jenom si říct, no tak jako hold to jiný nebude
ale máme těch alternativ víc
tak pro mě je prostě důležité
a vychází to jak z mého feminizmu, tak z mé práce
budovat nějakou jako komunitu
a usilovat třeba o nějakou změnu, jako společně.
Takže využít vztek k pozitivní změně, konstruktivní.
Tak.
Asi se ve společnosti rozmožná i mezi posluchačstvem
toho podkástu najde do zlidí, kteří
ta tvoje slova budou chápat jako vyhrocenost,
jako dělání tématu z něčeho, co tématem není,
pro ně není, dodávom já.
Protože to vidím v diskuzích, vidím to v médiích
v různých názorech a především můžu
tak vy to prosím vás tě to přehnaný
jsou tedy opravdu větší problémy.
Teď musíme přece řešit válku,
teď musíme řešit inflaci.
Proč zase řešíte něco, co se týká nějaký skupiny,
která mě vůbec nezajímá.
Proč řešíte buzny, proč řešíte ženský, hysterický a tak dáte,
by se mi jako velmi častý a všechny v úvozovkách,

co teď říkám samozřejmě.
Jak to, zaprvé, jak to vysvětluješ a jak si to vysvětluješ?
Já si to nějak moc jako nevisvětluju,
já po vysvětlu si to nepochopením právě toho,
že ty v uvozovkách ženské problémy nejsou jenom ženské.
Akonec konců, jako i na ženy dopadá válka,
ať už jako v podobě valečných uprchlyc
nebo v podobě toho, že státní správa,
která vykonáva spoustu agendy,
třeba v souvislosti s přichozími Ukrajiny,
tak jako výrazně feminizovaná,
nebo v souvislosti s dalšími aspekty,
těch válčných konfliktu,
tak i tady, jako to dopadá na ženy nějakým způsobem,
v některých ohledech cítli vej, než na muže.
Podobně inflace, podobně,
můžeme se vrátit třeba do doby covidu,
kdy máme jako i statistiky o tom,
co vlastně všechny ty lockdowny
a zvýšená infekčnost a umrtnost, co to znamenou,
jako proženy, že více prostě se jim rozrostli
ty domácí povinnosti,
že to dopadalo na ně hůře
v otázkách psychického zdraví a stresu a tak dále.
Takže jako je důležitý si ovidomí,
že ty věci nejsou vodělitelní,
že všechno to aktuální dění tak je zároveň jako džendrovaný,
a zároveň, že prostě ta ženská témata nejsou jako témata jenom žen,
ale minimálně celých jejich rodin
a spíše jako celé společnosti.
A potom není jako možný,
tohle jsou nějakým způsobem jako oddělit.
Nemůžeme, což je něco, co jsme vyčítali,
teď říká my, myslím jako část,
nebo rada vlády pro rovnost žen a mužů
a její jako pracovní skupinání,
které jako část ich očlentstva,
co jsme třeba jako vyčítali minulé vládě,
že nemůžeš jako řešit covid,
když ho řešíš z pohledu,
jenom nějakého,
neutrálního, ale reálně jenom
jako poloviny těch lidí
a to ještě té poloviny,

která jako v uvozovkách to nene se hůř.
Stejně tak jako nemůžíš...
Uchrají menší mimo chodem.
Tak navíc, ještě o něco málo.
Tak to je prostě něco,
že musíš se na to koukat těma
jako tím komplexním pohledem.
Nejde samozřejmě jenom otázku po hlaví,
můžeme se tady bavit o otázkách věků,
u nás jako je velmi důležité
a hodně podceňované,
hodně bagatelizované dlouhodobě,
řekněme hledisko třídní,
byť ten pojem třídá
i u nás také takový neupelně oblíbený.
Můžeme se bavit o tom,
že nemůžeš...
Já to jsme zase jako dáme příklad z toho covidu,
když si vezmeš prostě zavřené školy,
tak jako velmi rychle zjistíš,
že v velmi vyloučených lokalitách
to má úplně jiné důsledky,
než v nějakých satelitách za Prahou.
Zavřou tu školu a udělá se ti dystační domácí
vzdělávání třeba pro pubertiake na druhém stupni.
Jo, a to je jako to jsou věci,
které musíš takové přistupovat,
jako intersekcionalně v zásadě žádnou veřejnou politiku,
bys neměl formulovat z nějakého neutrálního pohledu
prostě, protože neutrální jako nikdy byt nemůže,
když dopadá na lidi, které lidi jsou různí
a už jenom jako koukat se na to,
jako hledisko džendroví,
je jako elementární základ.
Už jenom, že bys jako měl přijmout zájmena ve chvíli,
kdy opravdu jako držíš nějakou moc,
nebo jako formuješ nějaké opatření
nebo veřejnou politiku,
tak bys měl se jako uvědomit,
že prostě tady máme muže a ženy
a že muže a ženy u nás,
jako do značné míry,
žijí stále jako odlišné životy,
jo, což z ní jako absurdně,

ale jako realně je to tak,
jo, to je ich životní zkušenosti
se prostě jako dráje se jako liší.
A nemůžeš mít jako představu,
že když něco formuješ, tak to
jako dopadá neutrně na všechny,
protože pak to jako realně,
když si představuje,
že to dělá jako neutrně,
tak to vlastně dělá,
že kus toho vuzuká mužského pohledu,
jo, tady bych odkázala na výborný zborník
mužské právo,
jenom přesně taku,
kterou si přepravuje druhé pokračování
mimo chodem před poklam,
že prošli tluzčí,
že jste v první díl,
že vidět právě v té oblasti práva,
a teď bych ještě vytáhl
jednu tvoji část osobnosti
nebo nějakou další nálepku,
kterou máš na sebě,
to je odboráška, protože
ty si byla zvolená
místo předsetkiní odborového svazů
státních organů a organizací,
nejprv co to je?
Odborový svaz státních organů
a organizací je třetí největší
odborový svaz v rámci Českou Moravské
konfederace odborových svazů
a my združujeme zaměstnance
a zaměstnankě hlavně teda zaměstnankě
vlastně z nejrůznějších oblastí
veřejné a státní správy.
Od územní samozprávy
přes trvá ministerstva
po všechny ty úřady typu
sociále, katastrálních úřadů
finanční správy,
ale máme tam například
i celní správu
nebudu konce i část policia.

A teď mě zajímá,
nezasloužily by si své odbory i ženy
a myslím teda prostovážně.
Ženy si určitě zaslouží
vyšší míru organizovanosti
v různých kolektivech.
Jestli by měli by čistěženské odbory,
to si jako by nejsem istá,
protože dokonce ani ve zdravotnictví
nemáme jako čistěženské profese,
kde by opravdu byla jako 100% žen
a nikde v uvozovkách žádný chlap,
co si myslím, že se jako ženy
od těch odborových hierarchií
měli svého zastoupení
a tedy i tu perspektivu,
protože ani usilí ohájení práv
zaměstnancu a zaměstnankyň
skrátka není jako neutrální,
má jako genderové aspekty
a to by mělo být jako vidět
i v těch odborech takových.
Víc než je u nás v Číchách standardem je.
Jako odbory
v těch svých strukturách
mají třeba jako víc funkcionářek,
než jak bychom našli v justici
nebo ve státní správě
nebo v politických stranách
učitě jako těch žen je tam mnohem víc.
Jestli to všude odpovídá poměru
jako té výchozí členské základny,
to už jako nějaká otázka.
Jestli se to dostatečně
promítá i v některých prioritách
nebo postupech, to je také otázka
a já tady nechci odbory
prezentovat jako nějakého
v uvozovkách jedno ok.
mezi slepými králem.
Ale jako vidíme,
že prostě v té naší struktuře
se to jako odráží
zřejmě jako lépe,

než některých jiných strukturách,
které u nás jako ve společnosti fungují.
A já zeptám, stále nedostatečně?
Dobní vám se,
že ještě jsou v naší činnosti priority,
na kterých bychom mohli trochu zamakat.
Diplomatická odpověď.
Když jsme se bavili o feminizmu,
tak jsme říkali, co tak zhruba
v naší činnosti a že není úplně jednoduchý být
tváří tady toho českého lokálního feminizmu.
Jaký obraz mají odbory
v České republice?
To je jako další nálepka,
který není úplně příjemná.
Na oba vám se ještě horší.
Až uvěkou plně absurdně.
Zasem, když se na to poděláme
prismatem sociálních sítí,
tak tam jsem zřejmě hned každé komuniste,
co divžené osobně
zavraždil Miladu Horákovou,
sloví nějaký předpoklad ohledně toho,
že třeba nevšichni majstejně příložitosti
a nebo že je jako dobrý,
aby za zaměstnance někdo mluvil,
protože individuální zaměstnanci mají slabý hlas.
Jsou tady ten nejhorší rudej Bolševik
a úplně tady už stavíš gulagy.
Ale to беру asi tak vážně,
jako ty hejty třeba na můj zhléd,
nebo tak jo to vychází z nepochopení významu
a vůbec jako funkce třeba toho odbrového zružování.
Ale je to absurdí v tom,
že oproti nějakým těm západním sezemím
to fakt jako hodně stěžuje tu naši činnost.
Je to jako by,
že je to osobně nepříjemný to vzal čert,
ale jako prostě kazí to tu práci.
A to, že myste jako vyčerpáváme zase na věce,
který par kilometrů na západ od nás prostě ty odbory jako řešet nemusej
a můžu se věnovat skrátka nějaký jako smyslupný aktivitě.
Tady obhajou svou existenci.
Tak, tady obhajou svou existenci.

Ve chvíli, kdy je navíc,
jako v tuhle chvíli nemáme žádnou parlamentní levice,
relevantní nebo jako prostě ta situace na té levitsové části
politického spektra je tak jako tristní, jak skrátko je,
tak můžeme brát odbory jako jediného systémového hráče,
který vlastně reprezentuje zájmy a perspektivu této části jako společnosti,
což přená se přezná sklade úkoly,
které bychom řekněme v nějakého stranické, standardní,
rozložené demokracii asi jako nemuseli řešit,
nebo nejsou to typické odborové úkoly
a zároveň to zase jako stěžuje tu jako pozice.
Takže ne, není to jednoduché,
není to příjemné, ale jako tak jako u jiných věcích,
které dělám někdo to prostě dělám musí.
Hle a zastupují odbory je pravěcově smíšlý cíledi?
Tak ne, co by nezastupovali,
konac konců, když se podíváš do nějakých počátku odborového hnutí,
třeba jako u nás a podíváš se, kdo tady,
že ještě jako za Rakouska uherska zakládala jako první odbory,
tak to byly spíš kvalifikovaní zaměstnanci,
to byly třeba typografové,
které bychom jako dnešním pohledem mohli dát kam na úroveň trá aťáků
a byly to jako lidé, kteří nutně nemuseli být,
tehdy ne, ešte úplně jako diversifikovaná hlavicevého smíšení,
ale a vznikali konkrát odbory i jiného politického zaměření,
než jak si představujeme teď kon,
ale byly to jako lidé, kteří se uvidumovali,
že jeden zaměstnanec má jako jiný hlas než jako skupina zaměstnancu
a že zároveň ve chvíli, kde pracuješ nějaké profesy,
tak máš nějaký podobný cíla nebo potřeby.
Jo, jako nějak ty to bez ohledu na to,
v hovorukách koho volíš,
tak pracuješ jako v systému, který tě nějakým způsobem utváří
a s těmi svými spolupracovníky a spolupracovnicemi
skratka máš nějaké společné potřeby,
které se dají formulovat jako požarevky.
A mít větší hlas potom.
No a proč teda nevnímáme organizaci,
která bojuje za naše práva pozitivně?
To bysme tady mohli sítit k lidně hodinu
až tě nad celým samostatným podkástem.
Tak lidně sedíme?
Těch důvodů jako celá řada, jo,
ale my tady jako v ní máme opravdu tak obecně

u toho, jako hejtu na tu levici,
jako určitě ty pozůstatky,
prostě toho vyhrodce na jeho antikomunizmu
těch 90. let, spojeného s importem
už do značné bíry v té době i jako
překonaneho neoliberalizmu ze západu
v tej ekonomické oblasti.
A je to něco, co má jako nějakou velkou setrvačnost, jo.
Takže ty jako v hozovkách FUIROH,
tady ten obraz je prostě těch odborů za minulého režimu,
ten tady do značné míře ještě jako by přetrvává,
spojuje se to prostě z nějakou tady
jako vyhrodcenou mírou individualizmu,
která si myslím, že prostě v naší společnosti
fakt jako funguje.
Taký v ní máme jako důsledek třeba těch 90.
Byť jako to už je trošku trapný,
těch 30 let po revoluci, s tím pořád argumentovat,
ale zjevně to má nějakou velkou setrvačnost,
který nám nás odcizuje od takového dnojtej,
jak to si nějaká solidarita,
nebo právě i to uvědomění sítí vlastní slabosti.
Jo, jako v knížce popisuju tak zvaným mítu smeritokracie,
což je to jako představa,
kterou můžeme vyjádřit tím slově,
že společnost odměňuje ty, co se snaží a maká já jsou schopný,
což jako je sice teoreticky hezká myšlenka,
možná bychom si všichni přátel, neby tak společnost fungovala,
ale jako nefunguje.
A ve chvíli, kdy ty si individuálně,
třeba zejména, když se tě jako třeba docela dání z tého pohledu,
nebo máš poci, že se tě jako bude dání,
že máš na to, aby si se tak v tom životě odmakal,
tak když se jako uvědomí, že vlastně vlastně
vlastně nemusí stačit,
že těch faktorů jako mnohem víc,
a nebo že ti to sice stačilo,
ale i protože zbděl třeba nějaký, jako jiný věc, štěstí, rodiní zázemí,
nebo i třeba fyzické zdraví a dobrou barvu pletí.
Dokud si takhle nepřipustíš,
tak je snadné říkat, že kdo chce, ten dosáane všeho,
ale ve chvíli, jsi to připustíš,
tak ti to na jednou jako může i docela zasánovat.
Na jednou tam něco hapoježí.

Na jednou si jako vidím, že můžná ty nejseš takový borec,
ksi z doteká myslel, že seš,
tak možná, jako ty ostatní, kterým se nedaří, tak nejsá koupně neschopný lůžři.
To je třeba, jako ten krok, který u nás spůstel lidi,
si myslím, že není úplně myšlenkově schopná udělat.
A což samozřejmě zase potom stížuje jako práci na té odborové čenosti.
Co ten český přístup, k diskriminaci a diskriminovaným,
říká o naší společnosti, o jejím stavu,
možná o jejím postavení mezi liberálními státy
na straně jedné a dyktaturými na straně druhé.
Háme antideskriminační zákon roku 2009,
a máme ho jenom proto, že jsme ho kuloj Evropské unii museli mít,
což je konac konců podobné s celou řadou nějaký,
jako norem nebo standardu.
Tím, že my jsme se, když se přideli do Evropské unie,
tak jsme se zařadili do pododu nějakého Evropského myšlení,
v nějakých Evropských hodnot,
který zjevnila jako části naší společnosti
nebo velké části naší společnosti,
není tak jako úplně vlastní,
a zejména tedy i velké části politické reprezentace,
jako není úplně vlastní.
No, když jako vezme, že Evropská unia není,
třeba hnov otázka, jako volného trhu
nebo nějakých ekonomických výhod,
ale na jednou si zistí, že bys jako měl
akceptovat třeba tedy tyhle zásady,
třeba ochrany slapších,
čeba respekt vůčelství?
Tak, přesně tak, nebo to,
že se jako nemá diskriminovat
a že všichni mají mít stýný šance,
a ty je nemáš jako a priori snižovat,
tak to už je něco,
co nám tak úplně jako nekonvenuje.
Kdyby jsme v Evropské unii nebyli,
tak bychom na tom třeba v těch,
že bríčcích džendrové rovnosti
byli nyspíš jako mnohem hůř.
Vypnešli nejlepší?
Někdy to je pro mě velmi frustrující,
zároveň je to...
jako svým způsobem výzva.
Jako mě to spíš jako pohání

tím dalším aktivitám...

Sdržíš z toho svého desatera?

Tak jako vidím, že prvně ta práce
ešte není hotova a že hne tak jako nemude
a mám tendenci se radovat
a spojitře z malých diskurzivních posunů
nebo z toho...

Vřeský souslový, malý diskurzivní posunů?

Já máme malý diskurzivní posunů.

Tak pod malým diskursivním posunem si můžeme představit to,
že my se tady spolu o tom vůbec bavíme,
že je ještě relativně mladá žena je v pozici,
kdy takovéhle věci, které říká i třeba někoho zajímají,
dostane se do takhle seriózně podkástu, který asledovaného,
který navíc vedé jako mladým muž, jako výrazně ještě mladým muž.
Což jsou věci, které by se třeba před 10 lety nestali.
Nebo to, že ta knížka třeba měla tak velký ohlas,
a že na ně vychází recenze, které právě nevychází s těch pozici,
že si tady jako tak knížka řeší nějaký ženský tématka,
který jsou jako úplně zbytečný.

A těch počínů v tomto ohledu je čím dál tím víc,
a zkrátka to témat se nějakým způsobem dostalo do...
To toho je jako mainstreamu do mainstreamové diskuze.
Není to dostatečující, a nestatčí v tom jako mluvit.
Zase já mám hlavně výhrady k politické reprezentaci
a k politickým krokům a činům, dlouhodobě,
na jenom v souvislosti ze současnou vládov.
Ale jako malý diskursivní posun za ty roky,
co já už jsem jako na světě, to určitě já.
Ještě poslední otázka.

Je to boj, který nídý neskončí,
a nebo je to boj s nějakou cílovou páskou.
Mě se nedávno nikdo ptal na práva kvír lidi.
Pokud se srovnání všechny zákony, všechny práva, všechny povinnosti,
už nebudete nic chtít, je to všechno.
Znamená to, že už se chytíte dobře
a už nebudete pořád něco vykřikovat.
A já jsem si u toho vědomil,
že dokud společnost nepřijme ten samotný fakt,
že jsme všichni lidský bytosti a respektujeme se navzájem,
bez ohledu na to, jakými jsme se narodili,
bez ohledu na to, že se nikdo musí vyautovat,
nebo že před Bratislavským barem někdo postříí dva mladí lidi
jen tak z plezíru, protože se narodili takové věci jsou.

Takže se pořád budeme muset o něco bojovat.
Pořád budeme, tohle témat muset zvedat,
že tohle témat nikdy neskončí.
Stejně jako demokracie.
Můžeme všichni něco, co jsme se vybojovali v 89.
po mnoha a mnoha šílených desítkách let odporného režimu,
ale je to něco, co do dnes.
Musíme zachovávat, musíme to tematizovat,
musíme neustelé říkat, co je a co není hrozba,
musíme za ní bojovat, je feminismus něco,
co někdy nebude potřeba, co někdy skončí,
protože to prostě nebude potřeba.
Je tě někdo říká, že vypořád vykřikujete něco chcete,
a jestli až dostanete tohle, tak budete někdo mlučet,
tak dokud s tebou takhle někdo mluví,
tak jasné žitě neberá jako sobě rovnýho,
že pro něj prostě tě nejseš člověk,
že prostě tě pod něj seš nějaká trošku méně hodnotná entita,
když to takhle velmi ze stručným.
A to se netěje, samozřejmou, kvíh lidem.
To se děje zdravotně znevýhodněným,
to se děje lidem různého věku ať už mladým nebo starším,
a to se děje pochopitelně i ženám, nebo feministkám a feministům.
Tak jako demokracie, tak jako usilí o,
třeba zmého pohledu, solidárnější, ferovejší společnost,
tak samozřejmě jako otázka genderové rovnosti není.
Seznam ukolu, který se očkrtá,
že máš jako na žepříčku bodu 100 zestá,
a máš gotovo a teď už jako žiješ tom ráje na zemi.
To je boj, který nikde neskončí, nebo usilí práce,
třeba nereda používám tu bojovou retoriku.
Kde něco, aby jsme se mohli bavit o tom,
jak jsou třeba témata, jako je právě usilí nebo revoluce,
jaký ten slovník je jako maskudinizovaný,
prostě takovým tím heroickým válečným válečnou terminologiejí.
Takže já používám, spíš jako pojím,
jako usilí práce, aktivita a podobně,
protože to je, spíš to, jak já to chápu.
Vždyť, jak jsem tím nasáklit, to je taky dobrá reflexa.
Jo, a to je reflexa, kterou já jsem taky nedávno teprv udělala
i ze svého pohledu na nějakém večírku,
když jsem si uvědomila, že představa,
že tady jednou bude jako feministická revoluce,
která ze dne na den změni rád světa,

takže to jako představa,
jako je ta maskulinizované heroické revoluce
a to, co já jsem do teďka měla,
jako za vůzovka, jenom salámovou metodu postupného zlepšování,
takže vlastně to není jako něco méně,
jako hodnotného,
že to je skrátka nějaký progres a nějaký postup
a že to vlastně spíš bude ta feministická revoluce,
že my budeme bude kontinuální,
bude počítat ve postupném zlepšování nějakých aspektů,
uvědomování si toho problému a tak dále.
Kodržování je aspektů.
A tahle práce skrátka nebude nikdy hotová.
A ty úkoly se budou měnit
a v poločnostce budou měnit
a budou jiné požerevky,
jako samotná planeta přenás bude postavovat
jako nové úkoly, které budou mít vliv
i na tu podobu třeba toho feminismu,
demografické změny a tak dále.
Takže to je něco, co půjmově, nejmůže být nikde hotovo.
A zároveň je to ale právě něco
a to bylo ten můj jako důležitý aha moment tam z toho večírku,
že my tady jako nemáme usuvat právě o tu
jako nějakou velkou obrovskou dramatickou revoluce.
Ale že vlastně to,
že jako vypracujeme den zadněm na tom,
aby se ten život nějakým způsobem zlepšil,
aby to společnost se stala vnímavější nějak se projevila,
tak to je vlastně to, co jako hodnotné a žádoucí
a to, že to nebude nikde hotový,
tak to není něco, co by nás od toho mělo odradit.
Říká právnička, odburářka a autorka kněhy,
proč jsme tak našťvané šárka Homefrey?
Šárkomosti děkuju a mě se hezky.
Ahoj.
Ahoj, tady rozčarovák z církula Putika.
Zvůvás na naše nové představení
Horáček Gen XYZ.
Znamé texty Michala Horáčka zazní
v nových hudebních aranžích od Vladimíra 518,
Báry Polákové, Konře Rumla, Katarzyje 7x3,
Alberta Romanutyho a další.
Čeká vás hudba, akrobacie a hlavně zážitek,

co spojí všechny generace.

Od 19. do 25. dubna.

Vícena www.asil778.cz